Ч. 57. Второк 13 (26) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(З Ради державної — Податок від горівки. — Розрухи російских студентів. — Виступлене цісаря Вільгельма. — Полудневo африк. війна.)*

Суботнішне засідане палати послів було спокійне. Полагоджено справоздане комісиї о внесенях, дотикаючих помочи скарбу державного для околиць навіщених елементарними нещастями, і передано їх правительству до розсліду і предложеня відповідних внесень що до їх оконечного полагодженя. — З черги приступила палата до дискусиї над знесенем дорогового мита. Міністер скарбу признав в засаді потребу знесеня того тягару, але підніс, що скарб державний стратив би на тім два мільони, котрі тяжко покрити. Правительство радо предложить закон до цісарскої санкциї, наколи палата ухвалить внесеня правительства стремлячі до покритя тих страт. Палата одноголосно приймила в третім читаню закон о знесеню мит.

Комісия для податку від горівки скінчила в четвер дискусию над предложенем. Ухвалено цілий закон з малими змінами. До арт. 4-го референт вніс слідуючий додаток: То, що закон дає для країв, має бути в 1909 р. в законодатній дорозі наново управильнене. — Міністер фінансів згодив ся на внесенє референта і заявив, що правительство не представляє справи так, аби по 1909 році дохід з підвишеня податку від горівки мав бути відобраний краям в користь правительственної кишені. Правительству розходить ся о тревалу акцию, а законодавство в будучности має мати змогу з ріжних часткових додатків утворити раціональну систематичну цілість. Міністер вповні приймає внесенє референта. — В дискусиї взяли ще участь пос. Кос і Дершата. Арт. IV принято з додатком референта. Арт. I. ухвалено без зміни, і в той спосіб закон принято в цілости. Пп. Кос, Айзенкольб і Турнер зголосили свої, комісиєю відкинені внесеня, яко вота меншости. Референтом вибрано пос. Абрагамовича.

Розрухи російских студентів закінчили ся глухим протестом против поведеня властий. Именно доносять з Петербурга, що заповіджено загальний університетский страйк. Страйкують вже студенти висших шкіл в Москві, Казани, Одесі, Харкові і Київі. Надіють ся, що до страйку прилучать ся всі висші школи в Петербурзі. Студенти приготовляють подане до царя. Вже зібрано 600 підписів студентів, професорів і інтересованих осіб. Професора історії московского університету Мєліхова арештовано і найдено у него документи в робітничих справах. Цар велів залишити процесу. Мєліхова вислано в адміністративній дорозі до далеких ґуберній.

На вчерашнім засіданю прускoго сойму президент Крепер повідомив, що президия палати була у цісаря, аби єму виявити жаль з причини звістного замаху в Бремі. Цісар заявив, що пригода в Бремі викликала у него дуже прикре враженє, тим прикрійше, що набрав пересьвідченя, що від смерти цісаря Вільгельма I. почесть для корони чим раз більше зникає, особливо у молодежи. Ми всі — сказав цісар — всі без виїмку стани, не повинні чути ся вільними від вини, бо не використали достаточно всїх розпорядимих в тім напрямі средств. Цісар вказав особливо на прасу, котра повинна старати ся о піднесенє почести для корони. — Против тої заяви президента Крецера запротестував пос. Ріхтер, бо ще не було случаю в німецкім парляменті, аби подавано до публичної відомости слова, які висказав цісар до президиї палати в неприсутности відвічальних міністрів. Лише коли міністер приймає відвічальність за цісарскі слова, то они можуть мати для парляменту вартість і підпадати критиці. Бесідник протестує тому против поведеня президента.

Вісти, які в послідних часах надійшли з полудневої Африки, доказують, що Бота не гадав капітулювати і що переговори з Кіченером не вели ся в справі условий капітуляциї. Тут розходило ся о завішенє воєнних кроків і уложенє условий мира. Зі всіх донесень виходить також се, що почин до переговорів дало англійске правительство — то правительство, котре доси обставало при безусловній капітуляциї Бурів. Переговори зірвав не Кіченер, а команда Бурів, котра заявила, що проекту поданого англійским правительством не може передати до поважної розваги свому правительству. Також Бури перші розпочали наново воєнні операциї. Вість о зірваню переговорів поділала пригноблюючо на цілу лондоньску прасу, котра потерпає, що обезсилений мілітарно і фі-

41)

## ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

*(З англійского — Конана Дойлї).*

(Дальше).

36.

Коли Кеті по тій страшній пригоді, яка не дала їй втечи, прийшла знов до себе, побачила ся в постели в своїй власній малій комнаті. По сьвітлі, яке добувало ся крізь вікно, зміркувала, що то було вже досить пізно. Голова єї лупала, як би мала розскочити ся, і так була ослабла, що ледви могла піднести ся на постели. Коли оглянула ся, побачила, що Ребека принесла собі крісло із своєї комнати, і сиділа коло вікна. На той шум, який она наробила своїм рухом, служниця подивила ся до неї, і побачила, що єї пані знов опритомніла.

— Господоньку! — відозвала ся она — тож то Ви нам наробили страху! Ми вже гадали, що Ви таки вже не опритомнієте. Таж лежите тут вже від півночи, а тепер в неділю буде дванайцята година.

Кеті лежала якийсь час мовчки і думала о тім, що стало ся. — Ох, Ребеко, — сказала она наконець, і аж кинуло нею, коли собі пригадала — то було щось страшного, що я виділа. Або я таки з розуму зійшла, або я виділа якогось духа.

— Ми всі гадали, що то Ви якийсь дух — сказала служниця з докором. — Як Ви наробили такого крику, а відтак лежали бліді серед сїний, то можна було таки посивіти зі страху. Пан Джірдльстон підніс Вас і приніс назад сюди до Вашої комнати. Бідний старий паниско засумував ся був дуже, коли видів, що Ви вже були готові втечи.

— Ох, сей страшний дім ще мені смерть зробить, убє мене! — заводила Кеті. — Не можу тут вже довше вдержати. Що мені діяти? Ох, Ребеко, Ребеко, що мені діяти?

Червонолица дівчина з запишаним усьміхом на хорошім, але звичайнім лици, приступила до неї і сїла собі коло неї на постели.

— Щож такого стало ся? — спитала она. — Щож Ви виділи?

— Я виділа — ох Ребеко, то аж страшно хоч би лиш згадувати; я виділа якогось духа. То мені не привиділо ся. Я виділа єго так виразно, як ось тут тепер сиджу, він був високий і тонкий, а на нїм звисала якась одїж по саму землю.

— Господи помилуй нас! — відозвала ся Ребека, зворушена, і відвернула голову. — Таже то чоловікови може й недобре зробити ся.

— Дай Боже, щоби я того вже більше не виділа. Ох Ребеко, коли ще маєте жіноче серце в хрудех, то поможіть мені видобути ся звідси. Їм хоче ся, щоби я звідси живцем не вийшла. Я то виділа по очах мого опікуна. Він хоче, щоби я вмерла. Ох, скажіть мені, що мені почати.

— Сама не знаю, що Вам на се казати! — відповіла дївчина з повагою. — Пан Джірдльстон і пан Езра такі добрі для Вас, винаймили для Вас дім на селї зі всїми вигодами, які лиш можна собі подумати, а Ви не знаєте нїчого лїпшого, як лиш бігати по ночи та виробляти крики а в день заводити, що хотять Вас убити. Таки дїйстно не знаю, що на то казати. Ось пан Джірдльстон кличе. Бідний паниско перепудив би ся, як би знав, що Ви о нїм думаєте.

Лице Ребеки прибрало вираз честнотливого обуреня, коли бігла з комнати, але єї чорні очи засьвітили ся їй якось несамовито, як би від якоїсь лютости і мести.

Коли Кеті лишила ся сама, встала і убрала ся як могла і о скілько то єї слабі сили на то позваляли. Єї нерви були так розстроєні, що від найменшого шелесту кидало нею, а коли подивила ся до зеркала та побачила своє блїде лице, то ледви ще сама себе могла розпізнати. Як-раз скінчила свою тоалету, коли єї опікун увійшов до комнати.

— Вже тобі лїпше? — спитав він.

— Я дуже слаба — відповіла она.

— Не дивота, коли хтось як би дурнуватий уганяє собою серед глухої ночи по коритарях. Ребека казала менї, що ти кажеш, що тобі якийсь дух показав ся. Ти плачеш? Чи ти така нещаслива?

— Дуже нещаслива — відповіла Кеті, і закрила собі лице руками.

— То правда — сказав Джірдльстон лагідно, — хиба аж на тамтім сьвіті знайдемо спокій і вдоволенє. — Єго голос звучав якось инакше, так, що серце бідної дївчини зачинало вже набирати якоїсь надії, і она гадала, що він помякне на вид єї нещастя.

пансово край не потрафить довести війни до кінця, а то тим більше, що той конець не дасть ся предвидіти.

## Письмо з Канади.

П. К. Ґеник з Вінніпеґу оповістив таке письмо: Минувшого року була поміщена обширна. допись про еміґрацию до Канади в „Громадскім Голосі". В коротkости еще раз повтаряю, що абсолютно не раджу нікому продавати своє господарство й опускати рідний край без докладного знаня куди й на що їде. Се добре! нехай собі кождий запамятає. Хто же хоче виходити то повинен наперед сам без родини сюда приїхати й побути є один рік а тогди без нічиєї ради буде знати що робити чи вернути самому, чи покликати родину до себе.

Не раджу анї дивити ся на листи приморских аґентів, котрих діло й є аби як найбільше пасажирів придбати на корабель без огляду на твоє добро або зло. Як рівнож не раджу велику вагу привязувати до листів ваших знакомих а навіть і кревних. Бачу я, що ріжні є причини тих листів. Трафляє ся, що кревняк з щирого серця пише до свого, думаючи що лїпше жити буде, хотя ще дуже мало що знає, отже й не сьвідомо хоча з доброї волї се робить; але лучає ся, що й чисто зі злоби пише, як то кажуть золоті листи. — А чому? — спитаєте. — А нехай так приїде як я. Се діло уже несумлїнне, однако на жаль часто лучає ся. В богатьох же разах не застановивши ся оттак пишуть, аби як найбільше своїх коло себе примістити. Отже іменно такі річи, на які дивлю ся, спонукують мене в такій важній справі, як виїзд з рідного краю, сказати від себе те рішуче слово, що не вір, поки сам не змірнш. У нас дуже часто лучає ся, що як один виходить, то за ним тягне ся сто. Се дуже мильна дорога. Один не повинен задивлюватись на другого в річах так сліпих, як вихід або еміґрация. Що може одному навіть на добре вийти, десятьом буде зле. Досьвід поучує мене, що народу тут богато марнує ся по просту тому, що не був відповідний до нового краю. Хто-ж відповідний, спитаєте: я-ж вам відповім; що поперше здорові люди, працьовиті межи 20—40 роками — дальше що мало дітий мають, або ті, котрих діти уже дорослі. Такі можуть надіяти ся хоч на свою силу фізичну, котра їх буде живити. Люди-ж слабосильні а з дрібними дітьми, то не для сего краю — бо певно що борше біду найдуть, чим сподїває добро. Дальше кождий нехай се знає, що в Канаду, так і з Канади вольно їхати назад, не треба тим баламутити ся, що тут спирають, нї, се неправда й богато поверталось. Народу є тут в цілїй Канаді з Буковини й Галичини до 30.000 у чотирох краях порозміщені.

Кождий повинен собі се дуже добре запамятати, що хто сюда приїздить, нехай не надїє ся, що усе те саме застане, що лишив в старім краю. Окрім великого кусня поля нічого свого не найде, анї свого не запровадить. Мусить він до краю застосоватись — так що усе на ново приходить ся робити, навіть говорити, не то що — не так легко приходить.

Сих кілька слів нехай возьмуть на розвагу ті, що хочуть опускати рідний край.

*К. Ґеник.*

## Новинки.

*Львів дня 25-го марта 1901.*

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский виїхав нинї рано до Відня, звідки удасть ся до Італїї, де проведе великодні сьвята.

— **Підвисшене зарібку робітників салїнарних в Галичинї і на Буковинї.** Мінїстер скарбу рішенем з дня 16 с. м. ч. 75181/900, підвисшив заробок робітників салїнарних після слїдуючих норм: в західній Галичинї: I. кляса з основною денною платнею (шихтовою) 260, 250 і 210 сот., II. кляса: 230, 220 і 210 сот., III. кляса: 200, 190 і 180 сот.; — у вехідній Галичинї і на Буковинї: I. кляса з основною денною платнею (шихтовою) 230 і 220 сот., II. кляса: 210, 200 і 190 сот., III. кляса: 180, 170 і 160 сот. Крім того підвисшеня знесено дотеперішну IV. клясу; систeмізовано більше число місць у висших клясах з більшою платнею і скорочено час переходу до висшої кляси з пяти лїт на три. На случай покликаня робітника до войскових вправ, буде каса державна виплачувати робітникам, котрі мають родину, 60% основної платнї. Наведене зарядженє входить в житє з днем 1 цьвітня с. р. Понадто робітники салїнарнї будуть побирати додатки т. зв. дорожнянї, вимірені процентово від зарібку і в міру висоти цїни жита. У західній Галичинї починає ся побір дорожняного додатку при цїнї жита 14 К. 40 с. за 100 клгр. в вимірі 5%, а коли цїна жита перевисшить 17 К., то в вимірі 10% чистого зарібку; у вехідній Галичинї і на Буковинї припадає 5% додатку дорожняного вже при цїнї жита 13 К. 20 с., а скоро цїна жита переходить суму 15 К. 80 с., то 10% чистого зарібку.

— **Спілка селян** виарендувала грунти більшої посїлости Зубря, власність громади міста Львова. Контракт підписано вчера в львівскім маґістратї. Директорами спілки суть: війт Зубрі Смольницкий і директор Стечковский. Простір грунтів обіймає 500 моргів.

— **Крадені коралї.** Коломийский суд окружний оповіщує, що в тамошних депозитах находять ся коралї (19 шнурків) і готівка 3 корони 11 сот. і 11 корон 50 сот. імовірно з крадежи споввеної Семеном Чижаком, і взиває властителів, щоби зголосились по ті річи і доказали свою власність, бо инакше по упливі року припадуть они в корнсть скарбу державного.

— **Памятник для б. короля Міляна.** На приказ Цїсаря має ся на гробі Міляна в Крушедолї поставити памятник і каплиця, в котрій будуть переховані вінцї і инші памятки по Мілянї. Видатки покриє Цїсар зі своїх приватних фондів.

— **Сто колисок** і сто дитинячих виправ замовила італїяньска королева, аби їх роздати убогим родинам, котрим прибуде дитина того самого дня, коли королева приведе на сьвіт — наслїдника престола.

— **Крадежі.** В ночи з дня 10 на 11 с. м. украв невислїджений доси злодій, Михайлови Сеникови в Гнилицках, повіта збаразкого, з незамкненої стайнї пару коний вартости 300 К. Злодія не дало ся доси вислїдити. Слїдство веде ся дальше. — В ночи з 5 на 6 марта с. р. вломив ся був якийсь злодій до склепу годинникаря Ізаака Дайтельбавма в Новім Санчи і забрав дорогоцінностий на 704 К. Жандармерия вислїдила злодія

---

— Аж на тамтім сьвіті єсть спокій — говорив він тим самим лагідним голосом. — Менї нераз приходило на гадку, що коли би я не мав обовязків на сім сьвітї, і коли би не так богато людий зависїло від мене, то я готовби скоротити собі житє, щоби мати спокій на віки. — Він взяв фляшинку з примурка і задуманий споглядав на ню. — Як то дивно — сказав він — що в такій малій фляшинцї єсть лїк на все горе на сім сьвітї! Випєш з неї і тїло згине а душа вилетить з него на свободу у всїй своїй красї. Минуть ся всі клопоти. Потягнеш з неї — Ах! Чого хочеш? Що робиш?

Кеті вирвала єму фляшинку з рук і кинула нею так, що она вдарилась об стїну і розсипала ся в дрібні кусні, а рівночасно розійшов ся по компатї сильний запах подібний до терпентини. То так єї ослабило, що она подала ся взад і сїла на краю постелї, підчас коли єї опікун стояв розлючений і грізний перед нею; єго довгі, костисті пальцї дрожали, як колиб єму трудно приходило здержати їх від горла дівчини.

— Я бодай не хочу Вам при тім помагати — скала она тихим але рішучим голосом. — Ви хотїли би ще й мою душу вбити.

З Джірдльстонового лиця спала вже тепер маска. Навіть і голодний вовк не виглядав лютїйше і грізнїйше як він в сїй хвили. — Ти дурна! — зашипів він.

— Я не бою ся смерти — сказала она і дивила ся сьміло на него та не спускала очий з него.

Джірдльстон лиш з великим трудом запанував над собою.

— Я то виджу вже добре — відозвав ся він спокійно — що тобі в голові покрутило ся. Що ти плетеш о якійсь смерти. Ніхто не зробить тобі нїчого злого хиба ти сама твоїм дурнуватим поведенєм.

Він обернув ся і вийшов з компати таким енерґічним кроком, як той, що постановив собі щось невідкличнo. Зайшов відтак до своєї компати, перевертав там якийсь час в своїм бюрку, аж виймив з него формуляр депешi, виповнив єго і взяв з собою на долину. Там взяв шапку на голову і чим борше пішов на почту до Бедсворт.

На брамі застав він сторожа, котрий як звичайно сидів там на своїм стільцн.

— Зле з нею, Стівенс — сказав Джірдльстон пристанувши і показуючи головою в сторону як дім. Приходить конець. Побоюю ся, що то вже не довго потягне ся. Коли би хтось розпитував ся, то кажіть, що вже нема надії. Хочу як-раз вислати до Льондону депешу по лїкаря, щоби мала як найлїпшу поміч. — Стівенс на знак свого поважаня здоймив свою засмацену шапку.

— Перед кількома днями — казав він — була она тут і аж страх, що не виробляла. — Пустіть мене — казала — то дістанете десять золотих ґвіней. — От тими самими словами казала. — Анї за десять соток золотих ґвіней — сказав я — не зробить Віллєм Стівенс того, що єму не вільно зробити.

— Дуже добре, дійстно, дуже добре — сказав на то Джірдльстон з признанєм. — Кождий на своїм становищи повинен сповняти свій обовязок, а після того як сповнить, будуть єго добре або зле судити. Я буду старати ся о то, щоби Вам Ваша щирість не вийшла на шкоду.

— Дякую Вам, пане.

— Она дістає нападів і до неї приступає, але мимо того може она ходити. Може бути, що она схотїла би втікати, отже уважайте добре. Бувайте здорові.

— Нехай Бог провадить, пане. — Віллєм Стівенс постояв ще на брамі і дивив ся за старим купцем; відтак сїв собі знову на свій столець, закурив люльку і став собі розважати. — Будь же тут з того розумний — мурків він сам до себе, чухаючись поза ухом. — То таки якось сьмішно виглядає. Пан каже: Зле з нею — каже — а за хвильку каже, що може бути, що она вийде і схоче втікати. Я вже видів богато людий, що вмирали, але не видів анї одного такого, що так би собі похожав як она, а бодай не такого, що вмирав природною смертию. То менї чомусь дуже дивно. А відтак він телеґрафує по доктора до Льондону, а прецї єсть доктор Корбет в Клекстонї і доктор Геттон в Бедсвортї, котрі би враз прийшли, як би їх закликати. Я не можу того розібрати в моїй голові. Грім же би тріс! — говорив він дальше і нараз виймив з дива люльку з зубів — от і тота сама, що хоче вмирати!

То була дійстно Кеті, котра довідавши ся, що опікун вийшов, відважила ся вийти з хати з тою неясною гадкою, щоби спробовати ще раз, чи не удалоби ся уратувати житя і свободи. З відвагою, якої надає розпука, пустилась она зараз долї алеєю до того одинокого місця, звідки, як їй здавало ся, моглаби втечи.

— Добрий день, паннунцю — відозвав ся Стівенс, коли она прийшла близько до него.— Ви, що правда, якісь нинї не конче веселі, але чей не виглядаєте ще так зле, як то казав Ваш опікун, або може неправда? Та й здає ся, що Вам нетрудно приходить ся бігати.

— Таже менї нїчого не бракує — відповіла дівчина статочно. — Вірте менї, що я така здорова на умі як і Ви.

— Тож то й є, що й всі так кажуть — сказав на то колишнїй помічник дозорців і осьміхнув ся.

— Але бо то таки дійстно так. Я не можу вже довше бути в тім домі. Не можу, пане Стівенс, не можу. Там ходять якісь страхи, а мій опікун хоче мене убити. Він лагодить ся до того. Я то виджу по єго очах. Нинї врана мало що вже того не зробив. А вмирати не відозвавшись послїдним словом до тих, котрих

в особі Петра Заяця з Нового Санча і знайшла при нім часть вкрадених предметів вартости 530 корон.

— **Самоубийство.** Дня 16 марта с. р. о 5 год. рано повісив ся Мойсей Кац економ у братів І. Р. Ляндавів з Млинова повіта брідского. Причиною самоубийства мала бути та обставинот, що Каца відправлено зі служби.

— **Месть з любови в Тиролі.** Якийсь паробчак в місцевости Ольтресарка коло Арко в полудневім Тиролі залюбив ся був на смерть в найкраспій на ціле село дівчині і мав то щасте, що й она его полюбила. Вже не богато браковало і були би повінчали ся, коли нараз красавиця стала для свого милого якась дуже холодна, а вслїд за тим показало ся, що їй другі лїпше сподобали ся. Надармо старав ся паробок позискати собі знову серце невірної і длятого постановив зімстити ся. Коли перед кількома днями стрітив свою любку вечером на улици, вхопив єї по короткій розмові з заду, пагнув до землї і ножицями, котрі мав при собі, відтяв їй при самій голові буйні єї русяві коси. Більше не зробив їй нічого і з плачем пустив дівчину до дому, а сам на другий день пішов з відтятими косами до суду і розповів, що зробив, та просив, щоби єму, коли відсидить кару, віддали ті коси. Паробка пустили на волю, але тепер за то буде мати процес.

— **Огні.** Дня 16 с. м. вибухнув огонь в комірці в реальности Івана Коханчика в Стрию. Огонь наробив шкоди на 500 К. Причина огню незвістна. Дім Коханчика був обезпечений на 1200 К. — Дня 7 с. м. около півночи вибухнув огонь в стодолї господаря Павла Держка в Дуброві під Стриєм і в наслїдок того згоріла его стодола а також і стодола сусїда Николи Держка, через що оба потерпіли шкоду на 1000 К. На ті шкоди були обезпечені Павло Держко на 300 К. а Никола Держко на 200 Корон. Причина огню доси невислїджена. — Дня 12 с.м. пад раном вибухнув огонь в стайни Івана Папи в Пискоровичах повіта ярославского і заким насніла сторожа пожарна з Сїняви, знищив цілу реальність Івана Папи і сусідів Івана Гарасяка, Михайла Піґана і начальника громади Івана Сївного. Огонь вибухнув мабуть з причини неосторожности Івана Папи, котрий, як кажуть пішов був зі сьвічкою до стайнї. Тій поголосці надає імовірности це й та обставина, що Папа попік ся так сильно, що ледви чи буде жити. Загальна шкода якої наробив огонь, доходить до 15.000 К. Реальність Папи не була асекурована, а будинки инших господарів були обезпечені лиш на суму 4.400 К.

— **Помер** у Львові Іван Бочканець, курсор митр. консисториї дня 23 с. м. в 85-ім році житя.

# ТЕЛЄҐРАМИ.

**Вашинґтон** 25. марта. Обчисляють, що Хіна має заплатити державам що найбільше 200 міліонів долярів відшкодованя. Сполучені Держави вдоволились би для себе квотою 25 міліонів а навіть і менше, колиби то саме зробили і инші держави. Взагалї Сполучені Держави згодились би і на то, щоби Хіна заплатила всїм державам разом лише 100 міліонів долярів.

**Новий Йорк** 25. марта. Доносять з Пекіну, що хіньске правительство відкинуло хіньско-росийский договор в справі Манджурии.

**Дурбан** 25. марта. Відділ Бурів знищив в пятницю анґлійский зелїзничий поїзд під Влятклякґе і забрав муніцию і средства поживи призначені для анґлійского войска.

**Париж** 25. марта. Доносять з Лїзбони, що в місті Томас прийшло до антіклерикальних демонстраций. Поліция арештувала богато людий.

**Петербург** 25 марта. До прокуратора сьв. Синода Побєдоносцева стрілив якийсь Лаґовский, студент, три рази з револьвера. Всї вистріли хибили. Лаґовского арештовано і заряджено слїдство.

---

любдю — не поленивши тото, що стало ся то дуже гірко вмирати.

— Ну, ну, алеж то погано! — відозвав ся одноокий; дійстно погано! Хоче Вас убити, кажете! Чомуж він то хоче зробити?

— Бог знає! Він ненавидить мене з якоїсь причини. Я нїколи не зробила нічого против его волї, хиба лиш під сим одним взглядом, а в тім я не можу его слухати, бо він не має права менї розказувати.

— Зовсїм правда! — сказав Стівенс моргаючи одним оком. — Я то на тім розумію ся, аби я так жив, що розумію ся! — Твоя тепер і на завсїгди! — як то сьпіває ся в якійсь пісни.

— Чомуж не хочете мене випустити? — благала Кеті. — Може Ви самі маєте доньки. Що Ви сказали, як би з ними хтось так обходив ся, як зі мною. Як би я мала гроші, то я би Вам дала, але не маю. Пустіть мене, прошу Вас, пустіть. Бог Вам за то заплатить. Може колись, коли будете вмирати, то Вам Бог за то добро простить всї Ваші гріхи.

— Чуй, чуй, що она каже! — відозвав ся на то Стівенс, мов би говорив ті слова до найблизшого дерева. — Просто як би з книжки.

— Та й в сїм житю не вийде Вам то на шкоду — говорила дївчина дальше. — От видите, тут маю годинник з ланцушком. Дам Вам его, скоро мене пустите.

— Ану-ко покажіть. — Він отворив годинник і став єму приглядати ся. — Вісїмнайцять каратів — але то лиш женевский. Кілько можете за женевский сподївати ся?

— Дістанете пе й пятьдесять фунтів, скоро верну до моїх приятелїв. Пустіть же мене, добрий пане Стівенс, бо мій опікун може кождої хвилї надійти.

— Я Вам щось скажу, паннунцю — зачав Стівенс говорити торжественно; — обовязок, то обовязок, а хоч би й на кождім волосі на Вашій голові був диямант, а Ви заставили мене, щоби я Вас чесав, то я би таки не пустив Вас через браму. Але коли щось хочете написати до своїх приятелїв, то я за той годинник хоч він женевский, занесу до Бедсворт на почту.

— Ви добрий, любий чоловіче — відозвала ся Кеті урадована. — Я маю олївець в кишени. Але звідки взяти папєру? — Почала пильно розглядати ся по земли і знайшла якийсь малий кусник в корчах. Аж крикнула з радости і підняла его. Був то зімнятий і зовсїм замащений папір, але она могла все-таки написати на нім кілька слів і пояснити своє положене та просити о поміч. — На другім боці напишу адресу — сказала она. — Коли прийдете до Бедсворт, то купите куверту і попросите урядника на почті, щоби написав на ній адресу.

— Я обіцяв ся за годинник занести на почту, — сказав він. — Але не обіцяв ся, що куплю куверту і заадресую. — Таже маєте досить хороший срібний олївець. Коли ще его додасте, то буде згода.

Кеті дала єму й олївець не сказавши й слова. Їй здавало ся, що преці раз заблисло для неї бодай якесь слабоньке сьвітло серед тої темноти, яка єї окружала. Стівенс сховав годинник і олївець до кишенї і взяв від неї той папір, від котрого так богато зависїло. Коли Кеті єму его давала, побачила по через его плече, що гостинцем їхав малий візок, до котрого був запряжений куцик, а в котрім сиділа якась знатна пані і дуже маленький слуга коло неї. Гладкий гнїдий коник, що тягнув віз, біг так рівненько і певно, як би знав, що він значить, а цїлий візок робив дуже добре і миле вражінє.

(Дальше буде).

---

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год

### Зі Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·25 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·35 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск в Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск в гол. двірця |
| | 9·35 | „ Іцкан, Сопова, Берґомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск в Підзамча |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск в гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 7·48 | „ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·30 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·13 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 6·50 | „ Лавочного Мункача, Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави руської |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·12 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·05 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави руської |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·15 | „ Сколього, Хирова, а в Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·45 | „ Кракова |
| 5 55 | | „ Чернівців |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.23 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 7·24 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·50 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·28 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·45 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·00 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·30 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·15 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.**
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

---

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)